

Tussen hectische werkdagen en rustige zondagen liggen zaterdagdagen als een zee van mogelijkheden. De start van het weekend: hoe verloopt die als je in het buitenland woont, en wat staat er zoal op het programma? **Deze week** neemt Eleni Debo ons mee naar haar dorpje in de Italiaanse Dolomieten.

Door **Maya Toebat** Foto **Josefin Tondelleir**

Een zaterdag in de Dolomieten

WIE?

Eleni Debo is freelance illustrator. Haar werk verschijnt onder meer in *De Volkskrant*, *Die Zeit* en *The New York Times*, op affiches voor the Sydney Opera of in het recent verschenen boek *Een nieuwe wereld in 100 dagen* van Vera Van Renterghem. Ze verhuisde vier jaar geleden met haar Nederlandse man van Gent naar de Italiaanse Dolomieten.

Heb je deze ochtend uitgeslapen?

— 'Nee, mijn man en ik staan ten laatste om 7 uur op, om onze kippen buiten te laten.'

Wat zie je door het slaapkamerraam?

— 'Aan de ene kant zie ik niets dan bomen. Door het andere raam zie ik bergen en een hoogvlakte met een hutje, waar ik graag eens naartoe zou wandelen. We zijn een jaar geleden verhuisd naar een dorpje in de Bellunese Dolomieten. Daarvoor woonden we in een appartement in Trentino, waar we ons hadden voorgenomen om elke berg te beklimmen die we vanuit ons raam konden zien. Dat is redelijk goed gelukt. We zijn dan ook naar Italië gekomen voor de bergen. Toen we nog in Gent woonden, gingen we altijd al op wandelvakantie naar Italië. En omdat we allebei als zelfstandigen van thuis uit werken, dachten we: waarom gaan we er niet gewoon wonen? Dan hebben we altijd een beetje vakantie.'

Met welk ontbijt ben je het weekend gestart?

— 'Zoals bijna elk weekend hebben we genoten van een koffie met een Italiaanse brioche in een kleine bar. Er bestaat geen Italiaans dorp zonder een bar. Zelfs ons piepkleine dorp heeft er drie.'

Is zaterdag een rust- of werkdag voor jou?

— 'We leven hier niet volgens de dagen van de week, maar volgens het weer. Bij slecht weer werken we vaak in het weekend om dan maandag en dinsdag vrij te nemen. Ook Italianen, zeker zelfstandigen, werken vaak op zaterdag door. Ze houden wel heel lange middagpauzes: van 12 tot 15 uur of zelfs tot 16 uur 30. Ze werken misschien meer

dagen, maar niet per se harder. *(lacht)* Vorige zaterdag was het zonnig, dus zijn we gaan wandelen rond het stuwmeer in ons dorp en hebben we boodschappen gedaan op de lokale markt. Dat vind ik misschien nog het fijnste: je moet hier echt je best doen om iets te vinden wat niet lokaal is. Zelfs wijn uit Zuid-Italië ligt hier niet in de winkel, want bijna alles komt uit de regio.'

Kook je nu altijd Italiaans?

— 'Bijna altijd, want je moet al naar een grote supermarkt gaan om oosters te koken en dat kost dan nog eens veel geld. Natuurlijk zijn het wel Italiaanse gerechten op onze wijze. Toen ik laatst een spaghetti carbonara had gemaakt voor vrienden, werd ik op de vingers getikt omdat die "wel lekker" was, maar "niet klaargemaakt volgens de regels" – die regels verschillen overigens van streek tot streek.'

Krijg je veel bezoek in het weekend?

— 'Het is een vast ritueel dat onze burena's na het eten een grappa en een theetje komen drinken. Normaal – in tijden zonder covid – komen er ook geregeld andere vrienden langs. We hebben daarin ook nieuwe gewoontes moeten leren. Het is hier bijvoorbeeld een onuitsproken regel dat je de gasten iets meegeeft naar huis, zoals een verse worst of grappa. Mijn man en ik letten er vroeger altijd op dat het eten op was. Nu maken we dat er nog iets over is. In de moestuin heb ik zelfs meer geplant dan we kunnen eten, zodat we eens wat courgettes kunnen uitdelen.' *(lacht)*

Hebben jullie snel nieuwe vrienden gemaakt?

— 'Hoewel we niet de meest extraverte mensen zijn, verliep dat vrij vlot. In dit dorp stonden we naast onze geparkeerde auto toen een koppel voorbijreed, het raampje naar beneden draaide en vroeg of wij de nieuwe bewoners van de molen waren. We mochten meteen bij hen gaan eten en zij hebben ons nog diezelfde dag geïntroduceerd bij alle – zes – jonge mensen uit de buurt. Er is hier ook een veel sterker gemeenschapsgevoel dan in België. De mensen rekenen echt op elkaar. Vorige winter had de sneeuwruimer bijvoorbeeld de picknicktafel in het dorp stuk gereden. Op zo'n moment wachten de dorpeelingen niet af tot de gemeente die herstelt. Ze gingen zelf aan de slag: de ene had wat hout, iemand anders gereedschap, en nu staat er een nieuw tafeltje.'

Voel je je opgenomen door de bewoners?

— 'Dit dorp is de afgelopen vijftig jaar bijna volledig leeggelopen, dus de resterende bewoners zagen ons graag komen. Ook onze burena's waren blij, want ze woonden voordien helemaal alleen in een afgelegen stuk van het dorp. Toen ze zagen dat we begonnen te moestuinieren, hebben ze zelfs ook een moestuin aangelegd omdat ze "niet konden achterblijven". *(lacht)* Hun emmer met groenafval hangen ze aan hun luik voor onze kippen. Wij nemen het mee als we er voorbij wandelen en geven het dan terug met wat eitjes in.'

